

Arrest

**nr. 118 043 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die loco advocaat T. SMET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 april 2013 legde verzoeker samen met zijn Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Op 9 april 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 19 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 25 september 2013.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een verblijfskaart van :een familielid van een burger van de Unie, die op 09.04.2013 werd ingediend door:

Naam: D.

Voorna(a)m(en): U.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor: .

-Foto's: De voorgelegde foto's bevatten geen datum. Bijgevolg kan niet nagegaan worden wanneer deze genomen werden en kunnen ze niet in overweging genomen worden als voldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie.

- Een foto van een verstuurd sms van de partner van betrokkene op datum van 12/11/2012. In de sms staat haar adres vermeld, dit is het gezamenlijke adres. Dit is echter geen bewijs dat betrokkenen reeds 1 jaar onafgebroken samengewoond hebben voor de aanvraag en bijgevolg kunnen we niet stellen dat de duurzame en stabiele aard van de relatie bewezen is. Tevens blijkt hieruit niet dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar kennen.

- Facturen van Base. Er werd een factuur voorgelegd op datum van 13/11/2012 maar er staat geen naam op de factuur vermeld. De oudst vermelde gesprekken dateren van oktober 2012. Er werden nog facturen voorgelegd van 13 december 2012, 13 januari 13 april en 13 mei 2013. Hieruit kunnen we opmaken dat het om telefonisch verkeer gaat tussen betrokkenen. maar dit is te recent om de duurzame en stabiele aard van de relatie te bewijzen. Immers, op basis van de voorgelegde gegevens kan niet worden vastgesteld dat betrokkenen elkaar reeds twee jaar kennen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, § 1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

"Schending van:

- Artikel 40 bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen

- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980

- Het zorgvuldigheidsbeginsel".

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op:

"De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

(...)

De bewijzen die voorgelegd werden, foto's en facturen, worden niet betwist in de beslissing, maar kunnen blijkbaar niet overtuigen dat er sprake is van een duurzame relatie.

Hoewel inderdaad het aan de verzoeker ligt om bewijzen aan te dragen, kan niet worden ontkend dat verzoeker minstens een begin van bewijs heeft aangedragen. Hoewel de criteria voor het aantonen van een duurzame relatie duidelijk zijn, is de regeling van het bewijs veel minder duidelijk.

Het was dan ook een verrassing voor verzoeker om een negatieve beslissing betekend te hebben gekregen, terwijl de loketdiensten verzoeker niet konden meedelen dat het tot dusver aangeleverde bewijs onvoldoende zou zijn ter staving van zijn duurzame en stabiele relatie. Dit, terwijl de aanvraag uiteindelijk toch gedurende meer dan drie maanden in behandeling was. Verzoeker leverde enkel bewijsmiddelen aan die hem voor de hand leken te liggen. Aan het voeren van bijvoorbeeld een buurtonderzoek had verzoeker nog niet gedacht. Nochtans zou dit onderzoek positieve resultaten hebben opgeleverd. Daarom ook dat de verklaringen van burens, vrienden en familie werden toegevoegd aan dit verzoekschrift ter verdere staving van de relatie.

Er is dan ook sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wanneer de dienst vreemdelingenzaken een begin van bewijs ontvangt, dit bewijs niet betwist maar onvoldoende acht, en geen vraag naar verder bewijs stelt en evenmin zelf onderzoek voert."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Griekse onderdaan.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

(...)"

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet opwerpt dat bepaalde, aan verwerende partij overgemaakte stukken niet beoordeeld zouden zijn geweest.

2.5. De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie ligt bij de aanvrager zoals verzoeker ook uitdrukkelijk erkent in zijn verzoekschrift.

2.6. De Raad wijst erop dat, bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling ter zake, het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden van een duurzame en stabiele relatie vrij is en dat de bewijslast daartoe op de aanvrager rust. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de aanvrager het bewijs van de voorwaarden tot langdurig verblijf levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot langdurig verblijf afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer. De Raad heeft enkel de bevoegdheid om ter zake een marginale wettigheidstoetsing door te voeren, zoals bedoeld in de tweede alinea van punt 2.2.

2.7. Verzoeker betoogt dat de neergelegde stukken een begin van bewijs vormen voor het stabiel en duurzaam karakter van de relatie met zijn Griekse partner, maar zoals gezegd ligt de bewijslast in deze volledig bij verzoeker. Het volstaat dan ook niet een begin van bewijs over te maken dat verwerende partij zelf dient aan te vullen met eigen onderzoek. Verwerende partij kan dan ook niet verweten worden dat zij *“geen vraag naar verder bewijs [stelde] en evenmin zelf onderzoek [voerde]”*. Het komt aan verzoeker toe om zelf zorgvuldig te zijn en aan verwerende partij de nodige documenten te bezorgen aangaande het duurzame en stabiele karakter van zijn relatie. Verzoeker kan niet van verwerende partij verwachten dat zij hieromtrent zelf informatie zou vergaren. De zorgvuldigheidsplicht voor de overheid waarop verzoeker zich beroept, berust ook bij hem (RvS 28 april 2008, 182.450) en verzoeker heeft hieraan niet voldaan.

2.8. Verzoeker gaat totaal niet in op de gedane beoordeling in de bestreden beslissing en toont niet aan dat ze kennelijk onredelijk of onjuist is, zodat deze beoordeling overeind blijft. Verzoeker werpt nog op dat de bestreden beslissing als een verrassing voor hem komt omdat *“de loketdiensten verzoeker niet konden meedelen dat het tot dusver gestaafe bewijs onvoldoende zou zijn”* terwijl *“de aanvraag uiteindelijk toch gedurende meer dan drie maanden in behandeling was”*, maar een dergelijk aanvoelen kan de motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.9. Waar verzoeker nog betoogt dat hij *“enkel de bewijsmiddelen aan[leverde] die hem voor de hand leken te liggen”* en *“nog niet gedacht [had]”* aan *“bijvoorbeeld een buurtonderzoek”* merkt de Raad op dat het verzoeker vrijstaat om opnieuw een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen en hieraan bijkomende bewijsstukken te voegen.

2.10. Wat betreft de verschillende getuigenverklaringen die verzoeker aan zijn verzoekschrift voegt, dient de Raad vast te stellen dat deze stukken zich niet in het administratief dossier bevinden. Voor zover deze verklaringen leesbaar gedateerd zijn, merkt de Raad bovendien op dat zij dateren van na het treffen van de bestreden beslissing. De Raad kan niet besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing op grond van stukken waarover de verwerende partij niet kon beschikken op het ogenblik van het nemen van deze beslissing. Hij kan ook niet in de plaats van verwerende partij verzoekers verblijfsaanvraag gaan onderzoeken op grond van deze stukken.

Het eerste middel is ongegrond.

2.11. In een tweede middel werpt verzoeker op:

“Schending van:

- Artikel 8 EVRM

- Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen

- Artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980

- Het zorgvuldigheidsbeginsel”.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

“De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer

dan drie maanden in het Rijk, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Zoals aangehaald bij de feiten vormt verzoeker een feitelijk gezin met een Belgische vrouw. Dit blijkt uit hun samenwonen en hun intenties om te trouwen.

Het recht op een gezinsleven is een grondrecht van de Europese Unie. De Raad van de Europese Unie heeft in haar richtlijn 2003/86/EG van 22.09.2003 het recht op gezinshereniging als principe gesteld (Richtl. 2003/86/EG, Pb.L. 251 van 3.10.2003, 12-18)

In haar tweede overweging stelt de Raad dat maatregelen op dit vlak in overeenstemming moeten zijn met de plicht om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren. De Raad verwijst hierbij in expliciete bewoordingen naar de grondrechten die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Uit het arrest CHAKROUN van het Europees Hof van Justitie (HvJ 4.03.2010, C-578/08, CHAKROUN) volgt dat alle bepalingen waarmee voorwaarden aan het recht op gezinsleven worden opgelegd, op restrictieve wijze dienen te worden geïnterpreteerd: "overwegende dat de gezinsherenigingsrichtlijn voor de lidstaten welbepaalde verplichtingen in het leven roept, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden aangezien de lidstaten verplicht zijn om in de door de richtlijn omschreven gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder ter zake enige beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen".

Volgens het Hof mogen de lidstaten hun vrijheid van handelen met betrekking tot deze materie niet op een dergelijke manier benutten dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de Richtlijn, dat erin bestaat de gezinshereniging te bevorderen. Uitzonderingen moeten bijgevolg uitzonderlijk blijven.

Het gezinsleven dient bijgevolg op de meest uitgebreide wijze beschermd te worden.

In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met het bevel om het grondgebied te verlaten wordt enkel ingegaan op de criteria voor het bewijs van een duurzame relatie. Op geen enkele wijze wordt in de beslissing betwist dat er sprake is van een relatie. Desondanks wordt in de motivering niet verder ingegaan op het bestaan van deze situatie.

Uit de documenten, meer bepaald de foto's, die verzoeker heeft aangedragen blijkt dat in het gezin dat verzoeker vormt met mevr. K. ook kinderen aanwezig zijn. Een dergelijke gezinssituatie verdient nog extra aandacht, ook al gaat het hier om de kinderen van mevr. K..

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met de bescherming van het recht op het gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM. De beslissing stelt enkel dat niet werd voldaan aan de criteria van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en levert op basis daarvan een bevel om het grondgebied te verlaten af. Het ware gepast geweest om af te wachten of er beroep zou worden aangetekend alvorens een beslissing te nemen over de verwijdering, dan toch minstens een motivering op te geven voor het bevel om het grondgebied te verlaten. Momenteel is deze motivering beperkt tot de volgende bewoording "Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art. 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken"

Op deze wijze schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht."

2.12. Voor wat betreft de opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, verwijst de Raad naar hetgeen gesteld werd in punt 2.2.

2.13. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg diende er in de bestreden beslissing geen belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM, tweede lid gemaakt te worden. De verwijzing naar artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet in het bevel om het grondgebied te verlaten volstaat dan ook en wordt op zich niet door verzoeker betwist. Alleszins houdt artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 22 juli 2013, nr. 224.386). In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.14. De omvang van de positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduwd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.15. Verzoeker toont op geen enkele wijze in concreto aan dat er ernstige hinderpalen zijn om zijn gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst of in dat van zijn partner. Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen (cf. J. VANDE LANOTTE, en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004 en RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Verzoeker, die op een ongekend tijdstip in België is binnengekomen en naar eigen zeggen op *“een niet nader te bepalen datum in het jaar 2012”* zijn partner ontmoette, toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn partner te blijven, hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. Wat betreft de kinderen van verzoekers partner, merkt de Raad samen met verwerende partij op dat het niet aan verwerende partij toekomt om een eventuele afstammingsband na te gaan met kinderen die met verzoeker op een foto zijn te zien, noch volgt uit het feit dat verzoekers partner kinderen heeft dat verzoeker een bijzondere band met deze kinderen heeft die de bescherming van artikel 8 EVRM vereist. De bestreden beslissing houdt niet in dat verzoeker gedwongen verwijderd wordt, houdt evenmin in dat hij voorgoed gescheiden wordt van zijn Griekse partner en haar kinderen noch houdt zij in dat hij en zijn partner en haar kinderen voorgoed dienen weg te blijven van het Belgisch grondgebied. Zij verhindert niet de afgifte van een verblijfskaart op het ogenblik dat verzoeker voldoet aan de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

2.16. Waar verzoeker in zijn betoog nog verwijst naar richtlijn 2003/86/EG en naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van 4 maart 2010, merkt de Raad nog op dat deze rechtsbronnen de gezinshereniging met niet-EU-onderdanen betreffen, terwijl verzoekers partner de Griekse nationaliteit heeft, zodat verzoekers verwijzingen in casu niet dienstig zijn.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA